

REBECCA
YARROS

WSOY

KESKEN
JÄÄNEITÄ
ASIOITA

SUOMENTANUT LAURA HAAVISTO

REBECCA
YARROS

KESKEN
JÄÄNEITÄ
ASIOITA

SUOMENTANUT LAURA HAAVISTO

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

Tämä kirja on fiktiivinen teos. Nimet, hahmot, paikat ja tapahtumat ovat kirjailijan mielikuvituksen tuotetta tai niitä käytetään fiktiivisesti. Mahdolliset yhtenevyydet todellisiin tapahtumiin, tapahtumapaikkoihin ja ihmisiin, eläviin tai kuolleisiin, ovat sattumaa.

Ensimmäinen painos

Englanninkielinen alkuteos
The Things We Leave Unfinished

Copyright © 2021 by Rebecca Yarros

All rights reserved, including
the right to reproduce, distribute, or transmit in any form or by any
means.

Suomenkielinen laitos © Laura Haavisto ja WSOY 2026

ISBN 978-951-0-52284-4

Painettu EU:ssa

Werner Söderström Osakeyhtiö

Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut:

tuotevastuu@wsoy.fi

Jasonille

*Niille päiville, jolloin kranaatinsirpale nousee pintaan
ja muistuttaa meitä siitä, että viiden komennuksen ja
kahdenkymmenen kahden palvelusvuoden jälkeen
me olemme niitä onnekkaita, rakkaani.*

Me olemme salamanisku.

LUKU 1

GEORGIA

Rakas Jameson,

tämä ei ole meidän loppumme. Olet aina sydämessäni riippumatta siitä, missä olemme. Aika ja etäisyys ovat vain vähäpätöisiä häiriötekijöitä välillämme vallitsevalle rakkaudelle. Kuluupa sitten päiviä, kuukausia tai jopa vuosia, minä odotan sinua. Me odotamme sinua. Löydät minut sieltä, missä joki tekee mutkan havisevien haapojen kohdalla, niin kuin yhdessä unelmoimme, odottamassa sinua rakkaimpamme kanssa. Tuntuu pahalta jättää sinut, mutta suostun siihen sinun vuoksesi. Pidän meidät turvassa. Odotan sinua joka sekunti, joka tunti, joka päivä koko loppuelämäni ajan, ja jos se ei riitä, odotan ikuisuuden, sillä juuri niin pitkään minä sinua rakastan, Jameson.

Palaa luokseni, rakkaani.

Scarlett

Georgia Ellsworth. Pyyhkäisin peukalolla luottokorttiani toivoen, että olisin voinut hangata kirjaimet siitä pois. Kuusi avioliittovuotta, ja käteen oli jäänyt vain nimi, joka ei ollut edes omani.

Hetken kuluttua jäljellä ei olisi enää sitäkään.

»Numero yhdeksänkymmentäkahdeksan», Juliet Sinclair kutsui koppinsa pleksilasin takaa, ihan kuin Poplar Groven DMV-virastossa olisi viimeiseen tuntiin nähty yhtäkään toista asiakasta minun lisäkseni. Olin tänä aamuna lentänyt ensin Denveriin, ajanut sitten puoli päivää päästäkseni tänne enkä ollut vielä edes käynyt kotona – niin epätoivoisesti halusin päästä eroon viimeisistäkin Damianin rippeistä elämästäni.

Toivon mukaan hankkiutuminen eroon hänen nimestään lieventäisi edes vähän sitä tuskaa, jota koin menetettyäni sekä hänet että kuusi vuotta elämästäni.

»Täällä.» Laitoin luottokorttini lompakkooni ja kävelin Julietin luukulle.

»Missä numerosi on?» hän kysyi käsi ojossa ja kasvoillaan omahyväinen virne, joka ei ollut juurikaan muuttunut sitten kouluaikojen.

»Ei täällä ole ketään muita kuin minä, Juliet.» Uupumus painoi kehoni jokaista hermoa. Kun vain saisin tämän hoidettua, voisin käpertyä mummin työhuoneen isoon nojatuoliin ja vähät välittää muusta maailmasta koko loppuelämäni.

»Ohjeiden mukaan –»

»Äh, anna olla, Juliet.» Sophie pyöräytti silmiään astuessaan Julietin koppiin. »Minulla on Georgian paperit tässä. Mene sinä vaikka tauolle tai jotain.»

»Hyvä on.» Juliet työnsi itsensä kauemmas tiskiltä ja antoi paikkansa Sophielle, joka oli valmistunut high schoolista vuotta ennen meitä. »Oli kiva nähdä, Georgia.» Juliet hymyili imelästi.

»Samoin.» Levitin kasvoilleni ammattimaisen hymyn, joka oli viime vuodet pitänyt minut kasassa kuin liima, kun kaikki muu ympärilläni oli hajonnut.

»Anteeksi tuosta.» Sophie nyrpisti nolona nenäänsä ja korjasi silmälasiansa asentoa. »Hän on... No, hän ei ole oikeastaan muuttunut mihinkään. Joka tapauksessa, kaikki vaikuttaa olevan tältä osin kunnossa.» Hän ojensi minulle takaisin paperit, jotka asianajajani oli antanut minulle edellis-päivänä uuden henkilökorttini kanssa, ja minä sujautin ne kirjekuoreen. Oli varsin ironista, että elämäni romahtamisen fyysistä ilmentymää piti kasassa niitti, joka oli täydellisessä neljänkymmenenviiden asteen kulmassa. »En lukenut ositus-sopimusta», Sophie sanoi lempeästi.

»Se julkaistiin *Celebrity Weeklyssä*!» Juliet huikkasi takahuoneesta.

»Kaikki meistä eivät lue roskalehtiä!» Sophie heitti olkansa yli vastaukseksi ja hymyili sitten minulle myötätuntoisesti. »Me kaikki olimme tosi ylpeitä siitä, miten pidit pääsi pystyssä... kaiken keskellä.»

»Kiitos, Sophie», vastasin ja nielaisin kurkkuuni nousseen palan. Vielä pahempaa kuin epäonnistuminen avioliitossa, josta kaikki olivat minua varoittaneet, oli se, että sydän-suruani ja nöyryytystäni reposteltiin kaikilla juorusivustoilla ja kaikissa keltaisissa lehdissä, joista sensaationnälkäiset lukijat saattoivat salaisena paheenaan ahmia toisten henkilökohtaisia tragedioita. Juuri siksi, että olin pitänyt pääni kylmänä ja suuni kiinni, kun kameroita oli työnnetty naamani eteen viimeisen puoli vuotta, olin saanut lempinimen »Jääkuningatar», mutta jos se oli hinta arvokkuuteni rippeiden säilyttämisestä, niin olkoon sitten niin.

»Pitäisikö siis sanoa, että tervetuloa kotiin? Vai oletko vain käymässä?» Sophie ojensi minulle paperin, joka olisi väliaikainen ajokorttini siihen asti, kunnes uusi korttini saapuisi postissa.

»Olen palannut kotiin pysyvästi.» Vastaukseni olisi yhtä hyvin voitu kuuluttaa radiossa. Juliet pitäisi huolen siitä, että kaikki Poplar Grovessa saisivat tietää illalliseen mennessä.

»No, tervetuloa kotiin sitten!» Sophie hymyili hyvätuulisesti. »Huhujen mukaan äitisikin on täällä.»

Vatsaani nipisti.

»Niinkö? Minä... tuota... en ole vielä käynyt talolla.» *Huhujen mukaan* tarkoitti sitä, että äiti oli nähty kaupungin jommassakummassa ruokakaupassa tai sitten paikallisessa baarissa. Jälkimmäinen vaihtoehto oli selvästi todennäköisempi. Toisaalta ehkä oli hyvä, että –

Älä sano lausetta loppuun.

Pelkkä ajatuskin siitä, että äiti olisi tullut tänne auttamaan minua, johtaisi vain musertavaan pettymykseen. Hän halusi jotain.

Rykäisin. »Mitä isällesi kuuluu?»

»Hyvää! Tällä kertaa saatiin kai kaikki pois.» Hänen ilmeensä valahti. »Olen tosi pahoillani siitä, mitä sinulle tapahtui, Georgia. En voi edes kuvitella, millaista olisi, jos minun mieheni...» Hän pudisti päätänsä. »No, joka tapauksessa, et ole ansainnut mitään sellaista.»

»Kiitos.» Käänsin katseeni ja näin hänen vihkisormuksensa. »Kerro Danille terveisiä.»

»Kerrotaan.»

Astuin iltapäivän aurinkoon, joka värjäsi Main Streetin lohdulliseen Rockwell-henkiseen hehkuun, ja huokaisin helpottuneena. Olin saanut nimeni takaisin, ja kaupunki näytti tismalleen samalta kuin muistin. Kaduilla käyskenteli perheitä nauttimassa kesäpäivästä, ja ystävykset vaihtoivat kuulumisia kuvankauniit Kalliovuoret taustallaan kohoten. Poplar Groven asukasluku oli pienempi kuin sen korkeus

merenpinnasta, ja paikka oli sen verran iso, että tarvittiin puolenkymmentä liikennevaloa, mutta kuitenkin niin tiivis, että yksityisyys oli harvinaista herkkua. Ai niin, ja meillä oli erinomainen kirjakauppa.

Mummi oli pitänyt huolen siitä.

Heitin paperit vuokra-auton etupenkille ja pysähdyin sitten miettimään. Äiti oli varmaan talolla – en ollut vaatinut häntä palauttamaan avainta hautajaisten jälkeen. Yhtäkkiä en ollutkaan enää kovin innostunut menemään kotiin. Viime kuukaudet olivat imeneet minusta myötätunnon, voimat ja jopa toivon. En tiennyt, pystyisinkö kohtaamaan äitiä, kun jäljellä oli pelkkää vihaa.

Olin kuitenkin nyt kotona, ja täällä voisin ladata akkujani, kunnes olisin jälleen kokonainen.

Ladata akkujani. Juuri niin minun piti tehdä ennen äidin tapaamista. Suuntasin kadun yli Sidetableen, siihen samaiseen kauppaan, jota mummi oli ollut perustamassa yhden läheisimmän ystävänsä kanssa. Hänen testamenttinsa mukaan minä olin yrityksessä nyt hiljainen yhtiökumppani. Olin... kaikkea.

Rintaani vihlaisi, kun näin myytävänä-kyltin liiketilassa, jossa oli ennen ollut herra Navarron lemmikkieläinkauppa. Siitä oli jo vuosi, kun mummi kertoi hänen kuolleen, ja tila oli Main Streetin parhaalla paikalla. Miksei mikään toinen yritys ollut muuttanut siihen? Oliko Poplar Grovessa taloudellisesti vaikeaa? Ajatus velloi vatsassani kuin pilaantunut maito, kun astuin sisään kirjakauppaan.

Minut otti vastaan paperin ja teen tuoksu, johon oli sekoitettu ripaus pölyä ja kotoisuutta. En ollut New Yorkissa asuesani aistintu yhdessäkään ketjuliikkeessä mitään, mikä olisi muistuttanut edes etäisesti tätä lohdullista tuoksua, ja heti ensimmäinen hengenveto sai surun kirvelemään silmissäni.

Mummi oli kuollut puoli vuotta aiemmin, ja kaipasin häntä niin kovasti, että tuntui kuin hänen jättämänsä tyhjiö olisi voinut saada rintakehäni murtumaan.

»Georgia?» Rouva Riveran leuka lokahti hetkeksi auki, mutta sitten hän hymyili leveästi tiskin takaa pidellen puhelinta korvansa ja olkapäänsä välissä. »Odota hetki, Peggy.»

»Hei, rouva Rivera.» Hymyilin ja vilkutin, kun näin hänen tutut lämminhenkiset kasvonsa. »Älä vain lopeta minun takiani. Tulin vain piipahtamaan.»

»No, mutta onpa ihana nähdä sinua!» Hän vilkaisi puhelinta. »Ei, ei sinua, Peggy. Georgia tuli juuri sisään!» Hänen lämpimänruskeiden silmiensä katse hakeutui takaisin minuun. »Niin, juuri se Georgia.»

Heilautin vielä kertaalleen kättäni, kun he jatkoivat keskusteluaan, ja kävelin sitten kaupan perälle romanttisten kirjojen osastolle, missä oli kokonainen hylly mummin kirjoittamia kirjoja. Otin käteeni viimeisen hänen julkaisemansa romaanin ja avasin sen nähdäkseni hänen kasvonsa kansipaperissa. Meillä oli samanlaiset siniset silmät, mutta hän oli lakannut värjäämästä aiemmin pikimustaa tukkaansa seitsemänkymmenenviiden ikävuoden tienoilla – vuosi sen jälkeen, kun äiti oli ensimmäisen kerran jättänyt minut hänen ulko-ovelleen.

Mummin kasvokuva oli yhtä helminauhaa ja silkkipuse-roa, vaikka nainen itse oli suosinut puutarhatöiden tahrimia haalareita ja niin leveälieristä kesähattua, että se olisi voinut varjostaa vaikka koko piirikunnan, mutta hymy oli yhtä kaikki sama. Otin seuraavan kirjan, se oli hänen uransa aiemmilta vuosilta, vain nähdäkseni toisen version hymystä.

Ovelta kuului kilahdus, ja hetkeä myöhemmin matkapuhelimeen puhuva mies silmäili yleisen kaunokirjallisuuden hyllyä selkäni takana.

»Nykypäivän Jane Austen», kuiskasin lukiessani kanteen painettua sitaattia. Minua ei ollut koskaan lakannut hämmästyttämästä se, että mummi oli romanttisin koskaan tuntemani ihminen, mutta silti hän eli valtaosan elämästään yksin kirjoittaen kirjoja rakkaudesta, vaikka oli itse saanut nauttia siitä niin lyhyen aikaa. Mummi oli kyllä mennyt naimisiin Brianvaarin kanssa, mutta he saivat vain kymmenen yhteistä vuotta ennen kuin syöpä vei vaarin. Ehkä sukuni naiset vain olivat rakkauselämänsä osalta kirottuja.

»Mitä helvettiä tämä oikein on?» Miehen ääni kohosi.

Kulmakarvani ponnahtivat ylös, ja vilkaisin olkani ylin. Hänellä oli kädessään Noah Harrisonin kirja, jonka kannessa – kuinka ollakaan – kaksi ihmistä oli klassisesti juuri aikeissa suudella.

»En todellakaan lukenut sähköpostejani keskellä Andeja, joten kyllä, näen uusimman nyt ensimmäistä kertaa.» Tyyppi suorastaan kihisi kiukusta, kun hän tarttui toiseen Harrisonin kirjaan ja nosti sen ensimmäisen vierelle. Kaksi eri parisuntaa, täsmälleen sama asento.

Pitäytyisin ehdottomasti omissa valinnoissani tai ottaisin vaikka mitä tahansa muuta tästä hyllystä.

»Ne näyttävät aivan samalta, se tässä on ongelmana. Mitä vikaa siinä vanhassa – kyllä, olen raivoissani! Olen matkustanut kahdeksantoista tuntia, ja ihan jotta ei pääse unohtumaan, keskeytin taustatutkimusmatkani tullakseni tänne. Usko nyt kun sanon, että ne näyttävät *täsmälleen* samalta. Odota hetki, niin todistan sen. Anteeksi, voinko häiritä hetken?»

»Niin?» Käännyin hieman ja nostin katsettani, jolloin näin kaksi kirjankantta suoraan kasvojeni edessä. *Kunnioitaisit henkilökohtaista tilaa, kiitos.*

»Näyttävätkö nämä sinusta samalta?»

»No joo. Ne ovat aika lailla identtiset.» Sujautin toisen mummin kirjoista takaisin hyllyyn ja kuiskasin mielessäni heipat, niin kuin tein aina, kun kävin kaupoissa katsomassa hänen kirjojaan. Helpottaisikohan ikävä koskaan?

»Siinä kuult. Koska niiden ei kuulu näyttää samalta!» tyyppi ärähti, toivottavasti puhelimen toisessa päässä olevalle ihmisparalle, sillä siitä ei hyvä heiluisi, jos hän puhuisi minulle tuohon sävyyn.

»No, ovathan kaikki hänen kirjansa sisällöltäänkin samanlaisia», mutisin. *Hitto*. Se pääsi suustani ennen kuin ehdin pidätellä itseäni. Suodattimeni oli näköjään yhtä turta kuin tunteenikin. »Anteeksi – » Käännyin miestä kohti ja nostin katseeni, kunnes näin kaksi tummaa kulmakarvaa, jotka olivat hämmästyksestä kohollaan yhtä tummien silmien yläpuolella. *Oho*.

Murjottu sydämeni sykähti – aivan kuin jokaisella mummin kirjojen sankarittarella. Tyyppi oli komein koskaan näkemäni mies, ja elokuvaohjaajan nykyisenä ex-vaimona olin nähnyt komistuksia runsain määrin.

Voi ei, ei, ei. Olet immuuni hyvännäköisille miehille, aivojeni looginen puoli varoitti, mutta en kuullut, sillä keskityin tuijottamiseen.

»Eivät ne ole –» Hän räpäytti silmiään. »Soitan sinulle kohta takaisin.» Hän siirsi molemmat kirjat toiseen käteensä, lopetti puhelun ja sujautti puhelimen taskuunsa.

Hän näytti suurin piirtein minun ikäiseltäni – vähän alle kolmekymppiseltä, tai ehkä vähän ylikin – hän oli ainakin satakahdeksankymmentä senttiä pitkä, ja hänen musta, sotkuinen tukkansa valui huolettomana päivettyneellä, vaaleanruskealla iholla ja ulottui kohotetuille mustille kulmakarvoille

ja käsittämättömän tummanruskeille silmille. Hänen nenänsä oli suora, ja hänen huulensa olivat mehevät ja muodokkaat, ja ne muistuttivat minua ikävästi siitä, miten kauan aikaa edellisestä suudelmastani oli, ja hänen leukaansa peitti pieni paransäki. Hän oli kulmikas ja veistoksellinen, ja käsivarsien jännittyneistä lihaksista päätellen olisin voinut lyödä vaikka tästä kaupasta vetoa, että kuntosali oli hänelle tuttu paikka... kuten todennäköisesti myös makuuhuone.

»Sanoitko juuri, että ne kaikki ovat sisällöltään samantlaisia?» mies kysyi hitaasti.

Räpäytin silmiäni. *Aivan. Kirjat.* Läimäytin itseäni mielessäni poskelle, koska olin antanut kauniiden kasvojen sekoittaa ajatukseni. Olin saanut oman nimeni takaisin vasta kaksikymmentä minuuttia sitten, eivätkä miehet kuuluneet kuvioihin vielä pitkään aikaan. Sitä paitsi eihän tyyppi edes ollut täältäpäin. Kahdeksantoista tuntia matkustamista tai ei, hänen hyvin istuvat housunsa olivat takuulla nimekkäältä suunnittelijalta, ja hänen valkoisen pellavapaitansa hihat oli kääritty kyynärpäihin sellaiseen huolettoman rentoon tyyliin, joka oli kaikkea muuta kuin huoleton ja rento. Poplar Groven miehet eivät hankkineet tuhannen taalan housuja eivätkä puhuneet New Yorkin aksentilla.

»No aika lailla. Poika tapaa tytön, he rakastuvat, koittaa tragedia, joku kuolee.» Kohautin hartioitani ja olin ylpeä, etten tuntenut poskillani kuumotusta, joka olisi paljastanut minut. »Lisätään joukkoon vähän oikeussalidraamaa, hiukan epätyydyttävää mutta runollista seksiä ja ehkä joku uimarentakohtaus, niin siinäpä se. Jos sellainen kiinnostaa, niin kumpi tahansa noista on hyvä valinta.»

»Epätyydyttäväkö?» Hänen kulmakarvansa kuroutuivat yhteen, kun hän vilkuili kirjoja vuoron perään ja

palautti sitten katseensa minuun. »Eikä niissä *aina* joku kuole.»

Ilmeisesti hän oli lukenut jokusen Harrisonin kirjan. »Okei, kahdeksassakymmenessä prosentissa. Mutta ota toki itse selvää», ehdotin. »Sen takia hänen kirjansa on hyllytetty tälle puolelle» – osoitin yleisen kaunokirjallisuuden kylttiä – »eikä tälle puolelle.» Siirsin sormeni osoittamaan lappua, jossa luki: romanttinen kirjallisuus.

Hänen leukansa lokahti millisekunniksi auki. »Tai ehkä hänen tarinansa ovat muutakin kuin seksiä ja epärealistisia odotuksia.» Miehen viehätysvoima laski pykälän tai pari, kun hän otti puheeksi inhokkinäkemykseni.

Karvani nousivat pystyyn. »Romanttinen kirjallisuus ei pidä sisällään vain epärealistisia odotuksia ja seksiä. Se käsittelee rakkautta ja vastoinkäymisistä selviämistä yleismaailmallisina pidettävien kokemusten kautta.» Niin mummi ja tuhannet lukemani rakkaustarinat olivat minulle opettaneet kahdenkymmenen kahdeksan elinvuoteni aikana.

»Ja, mitä ilmeisimmin, *tyydyttävää* seksiä.» Mies kohotti toista kulmaansa.

Yritin olla punastumatta sille, miten hänen huulensa suorastaan hyväilivät sanaa.

»Hei, jos et tykkää seksistä, tai koet seksuaalisuudestaan nauttivan naisen kiusallisena, se kertoo tosi asiassa enemmän sinusta kuin genrestä, vai mitä sanot?» Kallistin päätäni. »Vai vastustatko vain onnellisia loppuja?»

»Kannatan täysin seksiä, seksuaalisuudestaan nauttavia naisia ja onnellisia loppuja.» Hänen äänensä muuttui karheaksi.

»Siinä tapauksessa nuo kirjat eivät todellakaan sovi sinulle, sillä niissä nautitaan ainoastaan yleismaailmallisesta

kurjuudesta, mutta jos se kiinnostaa, niin siitä vain.» *Se siitä Jääkuningattaren imagon karistamisesta.* Täällä sitä oltiin, kinaamassa ventovieraan miehen kanssa keskellä kirjakauppaa.

Mies pudisti päätään. »Ne ovat rakkaustarinoita. Tässä lukee niin.» Hän näytti toisen kirjan kanta, jossa sattui olemaan sitaatti mummilta. Se *kuuluisa* sitaatti. Se, jota kustantaja oli kättänyt mummilta niin sitkeästi, että mummi oli viimein heltynyt, ja kustantamossa oli täytynyt tyytyä siihen, mitä hänellä oli sanottavanaan.

»Kukaan ei kirjoita rakkaustarinoita samalla tavalla kuin Noah Harrison», luin, ja hymynkare nyki suupieliani.

»Väittäisin, että Scarlett Stanton on melko arvostettu romanttisen kirjallisuuden kirjoittaja, vai mitä mieltä olet?» Tappavan seksikäs virne leikki hänen huulillaan. »Jos hän sanoo, että tämä on rakkaustarina, niin sitten tämä on rakkaustarina.»

Miten joku noin häikäisevän komea saattoi ärsyttää minua näin suunnattoman paljon?

»Minä väittäisin, että Scarlett Stanton oli kiistatta sukupolvensa *arvostetuin* romanttisen kirjallisuuden kirjoittaja.» Pudistin päätäni, työnsin toisenkin mummin kirjoista takaisin paikalleen ja käännyin lähteäkseni, ennen kuin menettäisin malttini tämän tyyppin takia, joka puhui mummista kuin olisi tiennyt hänestä yhtään mitään.

»Eli hänen suositukseensa voi turvallisista mielin luottaa, niinkö? Jos haluaa lukea rakkaustarinan. Vai hyväksytkö sinä vain naisten kirjoittamat rakkaustarinat?» mies huikkasi perääni.

Onko hän tosissaan? Käännähdin hyllyvälin päässä ympäri, ja temperamenttini oli saamassa minusta yliotteen, kun kohitasin jälleen miehen katseen. »Sitaattia on pätkitty.»

»Mitä tarkoitat?» Hänen kulmakarvojensa väliin ilmestyi kaksi uurretta.

»Tuo ei ole alkuperäinen sitaatti.» Vilkaisin kattoon ja yritin muistaa mummin täsmällisen sanamuodon. »Mitenkäs se nyt meni... 'Kukaan ei kirjoita rakkaustarinoita jäljittelevää tuskaista ja masentavaa kaunokirjallisuutta samalla tavalla kuin Noah Harrison.' Kustantaja editoi sitaattia kansitekstiä varten.» *Nyt menin liian pitkälle.* Saatoin miltei kuulla mummin äänen päässäni.

»Mitä?» Se varmaan johtui siitä, että mies vaihtoi asentoa loisteputkien alla, mutta näytti siltä kuin hänen kasvonsa olisivat kalvenneet.

»Kuule, sellaista sattuu kaiken aikaa.» Huokaisin. »En tiedä, oletko huomannut, mutta me täällä Poplar Grovessa tunsimme Scarlett Stantonin aika hyvin, eikä hän koskaan arastellut kertoa mielipiteitään.» *Se taitaa kulkea geeneissä.* »Jos muistan oikein, hän sanoi, että Harrison kirjoittaa kuvauksellisesti ja... pitää alkusoinnuista.» Se oli ystävällisintä, mitä mummi oli sanonut. »Ei hän niinkään vastustanut Harrisonin kirjoitustyyliä – vaan tarinoita.»

Lihaskiehu miehen leukaperässä nyki. »No, minä satun pitämään alkusoinnuista rakkaustarinoissani.» Hän käveli ohitseni molemmat kirjat mukanaan ja meni kassalle. »Kiitos suosituksesta, neiti...»

»Ellsworth», vastasin automaattisesti ja kavahdin aavistuksen, kun nimi putosi huuliltani. *Et ole enää.* »Nauti kirjoistasi, herra...»

»Morelli.»

Nyökkäsin ja lähdin sitten tuntien, miten hänen katseensa seurasi minua ovesta ulos, kun rouva Rivera löi molemmat kirjat kassaan.

Se siitä rauhallisesta hetkestä. Pahinta koko äskeisessä nahinassa oli se, että ehkä mies oli oikeassa ja mummin kirjoittamat kirjat olivat epärealistisia. Ainoa tosielämästä tietämini onnellinen loppu oli parhaan ystäväni Hazelin tarinassa, ja koska hänellä oli vasta viides avioliittovuosi menossa, lopullista tuomiota tuskin voitiin vielä antaa.

Viisi minuuttia myöhemmin ajoin kotikadulleni ja ohitin Grantham Cottagen, joka sijaitsi mummin omistamista vuokra-asunnoista meitä lähimpänä. Se näytti olevan tyhjillään, mikä oli ensimmäinen kerta sitten... ikinä. Olimme vain noin puolen tunnin matkan päässä Breckenridgen laskettelu-keskuksesta, mikä tarkoitti sitä, etteivät vuokrattavat talot olleet täälläpäin koskaan pitkään tyhjillään.

Hemmetti. Et sopinut asioista kiinteistönhoitajan kanssa. Se oli varmaan yksi kymmenistä kuuntelematta jääneistä ääniviesteistäni tai kenties yksi tuhansista lukematta jääneistä sähköposteistani. Puhelinvastaaja oli sentään lakannut ottamasta vastaan uusia viestejä, mutta sähköposteja kasaantui edelleen entiseen tahtiin. Minun oli ryhdistäydyttävä. Muuta maailmaa ei kiinnostanut, että Damian oli särkenyt sydämeni.

Ajoin lapsuudenkotini pihatielle ja pysäköin auton. Puoli-pyöreän tien kaarteessa oli jo parkissa vuokra-auto.

Äiti on varmaan täällä. Jatkuva uupumus yltyi ja valtasi minut kokonaan.

Päätin hakea matkalaukkuni myöhemmin, mutta nappasin käsilaukkuni mukaan, ennen kuin suuntasin seitsemänkymmentä vuotta vanhan siirtomaatyyllisen talon etuovelle. *Kukat puuttuvat.* Siellä täällä kasvoi perennoja, kaikki aika kuivahtaneita, mutta yleensä tähän aikaan vuodesta pihatietä reunustavat värikkäät kukkapenkit loistivat poissaolollaan.

Muutamina edellisvuosina – kun mummi ei ollut enää jaksanut olla pitkiä aikoja polvillaan – minä olin tullut auttaamaan mummia istutusten tekemisessä. Eihän Damian minua koskaan ikävöinyt... ja nyt tiesin syyn.

»Huhuu?» huikkasin kävellessäni sisään eteisaulaan. Ilmassa leijuva tunkkainen tuhkan haju kouraisi vatsaani. Oliko hän *tupakoinut* sisällä mummin talossa? Lautalattia näytti siltä, ettei sitä ollut pesty talven jälkeen, ja eteisen lipaston päällä oli paksu pölykerros. Mummi olisi kauhistunut, jos olisi nähnyt kotinsa tällaisessa kunnossa. Mitä Lydialle oli tapahtunut? Olin pyytänyt mummin kirjanpitäjää jatkamaan taloudenhoitajan työsuhdetta.

Olohuoneen ovet työntyivät auki, ja niistä astui siisteihin vaatteisiin pukeutunut äitini. Hänen megawattihymynsä himmeni, kun hän näki minut, ja kirkastui sitten entisestään.

»Gigi!» Hän levitti käsivartensa ja antoi minulle kaksi sekuntia kestävästä selkääntaputteluhalauksesta, mikä kuvasi välejämme kohtalaisen hyvin.

Hitto, että vihasin tuota lempinimeä.

»Äiti, mitä sinä täällä teet?» Esitin kysymykseni lempeästi, sillä en halunnut hermostuttaa häntä.

Hän jännittyi, vetäytyi sitten kauemmas, ja hänen hymynsä hiipui. »Tuota... Olen itse asiassa odottanut sinua, kultaseni. Tiedän, että mummin menetys oli kova kolaus, ja nyt kun olet menettänyt aviomiehesi, ajattelin, että tarvitset lohdutusta.» Hänen ilmeensä huokui myötätuntoa, kun hän katsoi minua päästä varpaisiin, puristi kevyesti olkapäistäni ja päätti tarkastelunsa kohottamalla aavistuksen kulmaansa. »Sinä todellakin *näytät* murheelliselta. Tiedän, että nyt on vaikeaa, mutta lupaan, että seuraava kerta tuntuu helpommalta.»

»En halua mitään seuraavaa kertaa», sanoin hiljaa.

»Eihän meistä kukaan.» Hänen katseensa pehmeni tavalla, jolla se ei ollut koskaan pehmennyt minulle.

Hartiani lysähtivät, ja vuosien mittaan rakentamani paksut suojamuurit säröilivät. Ehkä äiti oli kääntämässä elämässään uuden sivun, aloittamassa uuden vaiheen. Emme olleet vuosiin viettäneet aikaa yhdessä, ja ehkä olimme viimein päässeet pisteeseen, jolloin voimme –

»Georgia?» miehen ääni kysyi avonaisten pariovien takaa.
»Tuliko hän jo?»

Kulmani ponnahtivat kattoon.

»Christopher, odottaisitko hetken? Tyttäreni tuli juuri kotiin.» Äiti väläytti miljoonan dollarin hymyn, jolla oli pyydystänyt neljä ensimmäistä aviomiestään, tarttui sitten minua kädestä ja veti kohti keittiötä, ennen kuin ehdin nähdä olohuoneeseen.

»Äiti, mitä täällä tapahtuu? Äläkä viitsi valehdella.» *Ole nyt vain rehellinen.*

Hänen ilmeensä nyki, mikä muistutti minua siitä, että hänen kykynsä muuttaa suunnitelmia lennosta jäi toiseksi ainoastaan hänen tunnekyllmyydelleen. Hän oli taitava molemmissa.
»Olen solmimassa liikesopimusta», hän sanoi hitaasti ja näytti siltä kuin harkitsisi sanojaan. »Ei syytä huoleen, Gigi.»

»Älä kutsu minua Gigiksi. Tiedät, että inhoan sitä.» Gigi oli pikkutyttö, joka oli viettänyt liian paljon aikaa katselemalla ikkunasta auton loittonevia perävaloja, ja minä olin kasvanut aikuiseksi. »Liikesopimustako?» Silmäni siristivät.

»Tämä kaikki tapahtui sillä välin, kun odotin sinun palaa-
van kotiin. Onko sitä nyt niin vaikea uskoa? Haasta minut sitten oikeuteen siitä, että yritän olla hyvä äiti.» Hän nosti leukaansa ja räpytteli kiivaasti silmiään, huulet mutristuivat aavistuksen kuin olisin loukannut häntä.

Ei mennyt läpi.

»Mistä hän tiesi nimeni?» Jokin oli vialla.

»Kaikki tietävät nimesi, kiitos Damianin.» Äiti nielaisi ja taputteli täydellistä pikimustaa banaaninutturaansa – ele paljasti hänet. Hän valehteli. »Tiedän, että sinuun sattuu, mutta uskon aidosti, että voit saada hänet takaisin, jos pelaamme korttimme oikein.»

Hän yritti kääntää ajatukseni toisaalle. Pyyhälsin äidin ohi olohuoneeseen hymy huulillani.

Kaksi miestä ponnahti seisomaan. Molemmilla oli puku päällään, mutta se, joka oli kurkannut avoimesta ovesta, näytti reilut parikymmentä vuotta toista vanhemmalta.

»Anteeksi epäkohteliaisuuteni. Minä olen Georgia Ells –» *Hemmetti*. Rykäisin. »Georgia Stanton.»

»Georgiako?» Vanhempi kalpeni. »Christopher Charles», hän sanoi hitaasti, ja hänen katseensa käännähti ovelle, jonne äitini oli ilmestynyt.

Nimi tuntui tutulta. Mummin kustantaja. Mies oli ollut mummin kustantamon kustannusjohtaja, kun mummi oli kirjoittanut viimeisen kirjansa kymmenisen vuotta sitten yhdeksänkymmentäkaksivuotiaana.

»Adam Feinhold. Mukava tavata, neiti Stanton», toinen, nuorempi miehistä sanoi. Molemmat näyttivät selvästi kalpeilta vilkuillessaan vuorotellen äitiäni ja minua.

»Ja nyt kun kaikki ovat esittäytyneet, Gigi, eikö sinua janota? Haetaan sinulle jotain juotavaa.» Äiti kiirehti minua kohti käsi ojossa.

Sivuutin hänet ja asetuin suureen nojatuoliin keskelle istuinryhmää ja upottauduin tuolin tuttuun syleilyyn. »Ja minkähän takia isoisoäitini kustantaja tarkalleen ottaen on mahtanut tulla tänne kauas Coloradon Poplar Groveen asti?»

”Vangitseva ja suloisen romanttinen.”

– K I R K U S R E V I E W S

Kirjailija Noah Harrison on saanut unelmiensa tarjouksen: kustantamo haluaa, että hän viimeistelee hiljattain edesmenneen Scarlett Stantonin keskeneräisen käsikirjoituksen. Paha vain, että Scarlettin perillinen Georgia vastustaa ajatusta hanakasti. Kun Noah viimein onnistuu taivuttelemaan Georgian puolelleen, on vastassa uusi ongelma. Scarlettin kesken jäänyt käsikirjoitus ja kirjeet toisen maailmansodan ajalta kertovat kaiken voittavasta rakkaudesta – mutta päättyvät raastavaan tragediaan. Miten kirjoittaa tarinalle onnellinen loppu ja samalla kunnioittaa Scarlettin muistoa?

	 9 789510 522844
www.wsoy.fi	84.2 ISBN 978-951-0-52284-4